

Sygn. akt IV CSK 670/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa P. P.
przeciwko M. L.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II 1 Ca 64/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
oraz zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 (trzysta) zł
z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżąca wskazuje na „potrzebę wykładni art. 59 § 1 oraz art. 59 § 2 k.r.o., bowiem przepisy te budzą poważne wątpliwości oraz wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych”. Przepis ten nie stanowi jednak podstawy skargi kasacyjnej, a uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania skarżąca wykazuje art. 52 k.r.o. Przepis ten był już jednak wielokrotnie wykładany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z dnia 4 czerwca 2004 r., III CK 126/03, z dnia 12 września 2000 r., III CKN 373/99, z dnia 14 grudnia 2000 r., I CKN 320/00, z dnia 31 stycznia 2003 r., IV CKN 1710/00, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 460/10, postanowienie z dnia 20 kwietnia 2000 r., II CKN 278/99, z dnia 3 października 2000 r., I CKN 303/00, z dnia 8 października 2014 r., II CZ 55/14).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.